

مقاله شماره ۲۶

ارزیابی کارایی نسبی بانک‌های عامل در توسعه پایدار طرح بهسازی مسکن روستایی با استفاده از مدل تحلیل پوششی داده‌ها

تورج مجیبی^۱، مرضیه محمدی^۲، آزاده چنگیزی محمدی^۳، مجتبی چنگیزی محمدی^۴^{۱،۲،۳} گروه مدیریت، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی، فیروزکوه^۴ گروه مدیریت، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی، خوراسگان* نویسنده مسئول مکاتبات: changizi2015@yahoo.com

چکیده:

هدف از پژوهش حاضر، ارزیابی کارایی نسبی بانک‌های عامل در توسعه پایدار طرح بهسازی مسکن روستایی استان اصفهان با استفاده از مدل تحلیل پوششی داده‌ها است. روش تحقیق پژوهش حاضر، از نظر هدف؛ کاربردی و از نظر روش؛ توصیفی-تحلیلی است. جهت جمع‌آوری داده‌ها از ارقام کمی نرم‌افزار طرح بهسازی مسکن روستایی استان اصفهان استفاده شده است. یافته‌های تحقیق نشان داد که تنها بانک مسکن از هشت بانک عامل در این طرح کارا بوده و بانک تجارت در مرز کارایی قرار داشته است. همچنین بانک‌های عامل تنها در سال ۱۳۸۸ به صورت کارا عمل کرده‌اند. تحلیل حساسیت نیز بیانگر این مطلب بود که تمامی بانک‌ها نسبت به شاخص تعداد معرفی شدگان به بانک (به عنوان یک شاخص ورودی) به شدت حساسیت داشته‌اند. نتایج پژوهش نشان داد که به منظور بهبود عملکرد و هم‌راستا شدن با اهداف برنامه‌های توسعه پایدار، بانک‌های عامل نیازمند تغییراتی در شاخص‌ها هستند که به این منظور ایجاد خط اعتباری ویژه؛ مازاد بر سقف اعتباری بانک‌ها جهت تسهیلات طرح ویژه بهسازی مسکن روستایی پیشنهاد می‌گردد.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، طرح بهسازی مسکن روستایی، بانک‌های عامل، مدل تحلیل پوششی داده‌ها

۱ مقدمه

برای تعیین مهم‌ترین اقدامات ضروری برای حفظ محیط‌زیست کره زمین و تبیین اصول کلی توسعه پایدار مورد تصویب سران بی‌شماری از کشورهای جهان قرار گرفت و مبنای فعالیت‌های بین‌المللی، ملی و محلی متنوعی برای ترویج و تحقق اصول و شعارهای توسعه پایدار قرار گرفت. بر اساس مصوبات این دستور کار یک کمیسیون وابسته به سازمان ملل به نام کمیسیون توسعه پایدار شکل گرفت و مسئولیت نظارت بر تحقق دستور کار ۲۱ و کمک به کشورهای مختلف برای توسعه پایدار را بر عهده گرفت. در ادامه نشست‌های مختلف جهانی برای توسعه پایدار، دومین اجلاس جهانی محیط‌زیست با عنوان ریو ۲۰۰۰، به بهانه گذشت ۲۰ سال از برگزاری اجلاس اول در همین شهر، برگزار شد.^{۲۳} (۱)

پایدار بدین معنی نیست که هیچ‌چیزی تغییر ننماید. همچنین به معنای مدینه فاضله‌ای که هیچ‌چیز بدی رخ ندهد نیست. بلکه یک جامعه پایدار در پی بقاء و بهبود مشخصه‌های اقتصادی، محیطی و اجتماعی یک ناحیه است تا اعضای آن بتوانند سالم، بهره‌ور و با لذت به ادامه حیات بپردازند

نخستین اجلاس جهانی مرتبط با توسعه پایدار در سال ۱۹۷۸ در شهر ژنو سوئیس برگزار شد که در آن وزرای امور خارجه و محققان مختلفی از سراسر جهان نسبت به موقعیت خطرناک کره زمین هشدار دادند. بر اساس این درک مشترک از وضعیت مشکلات زیست‌محیطی کره زمین، بیانیه پایانی اجلاس با نام آینده مشترک ما که حاوی برخی مشکلات آتی کره زمین بود، منتشر شد. پس از این اجلاس، شعار توسعه پایدار در کانون مباحث دانشگاهی، اقدامات عاملان دولتی، تقاضای سازمان‌های مردمی و مهم‌ترین مفهوم مرتبط با حیات حال و آینده بشر بر روی کره زمین قرار گرفت. به دنبال انتشار بیانیه آینده مشترک ما، نشست‌های بین‌المللی مختلفی با حمایت یا توسط سازمان ملل متحد در رابطه با توسعه پایدار برگزار شد. مهم‌ترین و تأثیرگذارترین اجلاس در این سلسله، اجلاس جهانی زمین بود که در سال ۱۹۹۲ در شهر ریودوژانیرو برزیل برگزار شد. در این همایش مهم‌ترین دستور کار توسعه پایدار به نام دستور کار ۲۱

^{۲۳} دفتر برنامه‌ریزی و مدیریت توسعه شهری <http://www.imo.org.ir>